

DESTER

No. 5 MEI 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Dordrecht

63ste JAARGANG

Nr 5

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	131
Zondag, de ware Sabbat van God	134
De levensfilosofie van het Mormonisme	138
Het gebed is op zijn controlelijst	142
Nog iets over de weerlegging van het be- toog der critici	145
Een tijd van beproeving	147
Verslag van de Ring Z.H.V. kwartaal con- ferentie	150
Foto's van het O.O.V.-Diner	152
De Zwitserse Tempel	154
Gebeurtenissen in de Zending	155

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

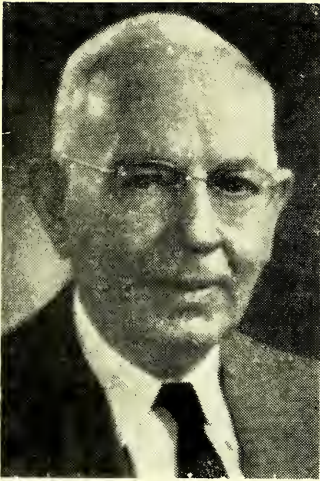
ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG *van de maand*

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

VRAAG: WIE WAREN DE PROFETEN ZENOS EN ZENOCK?

ANTWOORD: Behalve wat in het Boek van Mormon wordt vermeld, hebben wij over deze oude profeten geen gegevens. Wij weten dus ook niet wanneer zij leefden.

Er waren echter vele profeten in Israel en zelfs vóór de tijd van Israel van wie wij niets weten. Deze twee profeten leefden enige tijd vóór het vertrek van Lehi en zijn gezin uit Jeruzalem. Wat zij hebben geschreven moet op de platen hebben gestaan die Nephi aan Laban had ontnomen. Zij bleken voor Lehi's kinderen van grote waarde te zijn, omdat er veel over het toekomstig lot van Israel werd gezegd. Elder George Reynolds, een van de beste kenners van het Boek van Mormon, zegt in zijn boek *A Dictionary of the Book of Mormon* het volgende:

„Zenock of Zenock. Een profeet in Israel van wiens persoonlijke geschiedenis of tot welke tijd hij behoorde, wij niets weten. De Nephieten kenden zijn geschriften, daar hij door Nephi wordt aangehaald (1 Nephi 19 : 10), ook door Alma (Alma 33 : 15) Amulek (Alma 34 : 7, Nephi (Helaman 8 : 20) en Mormon (III Nephi 10 : 16).

„Zenos. Een Hebreeuwse profeet, vaak door Gods Nephietische dienstknechten aangehaald. Alles wat ons van zijn persoonlijk leven wordt verteld, is, dat hij gedood werd omdat hij stoutmoedig getuigde van wat God hem had geopenbaard.

Dat hij een man was die door de Heer zeer gezegend werd met de geest van profetie, toont ons die wondermooie en onovertroffen gelijkenis van de wijngaard die ons door Jacob in haar geheel wordt gegeven. (Jacob 5)

Ook zijn profetieën worden aangehaald: door Nephi (1 Nephi 19 : 10, 12, 16), Alma (Alma 33 : 3, 13, 15), Amulek (Alma 34 : 7), Samuel de Lamaniet (Helaman 15 : 11) en Mormon. (III Nephi 10 : 16).

Toen de Heiland de Nephieten bezocht, gaf Hij hun alleen de mindere dingen en onthield hun de hogere omdat Hij wist dat de mensen van die generatie niet nederig en gehoorzaam genoeg waren en daarom niet gereed de verbonden te ontvangen en te houden. Mormon zegt:

„En ik heb het kleinste gedeelte geschreven van hetgeen Hij het volk leerde; en ik heb het geschreven met het doel, dat het van de niet-Joden opnieuw tot dit volk moge worden gebracht, volgens de woorden, die Jezus heeft gesproken.

„En wanneer zij dit zullen hebben ontvangen - en het is raadzaam dat zij dit eerst zouden ontvangen om hun geloof te beproeven - en indien zij dit zullen geloven, zullen hun de grotere dingen worden geopenbaard.

„En indien zij dit niet willen geloven, zullen hun de grotere dingen worden onthouden te hunner veroordeling.

„Ziet, ik wilde alles schrijven, dat op de platen van Nephi was gegraveerd, doch de Here verbood het en zeide: Ik zal het geloof van Mijn volk beproeven.

„Daarom schrijf ik, Mormon, hetgeen de Here mij heeft geboden. En nu besluit ik, Mormon, mijn eigen woorden en begin te schrijven wat mij is geboden. (3 Nephi 26 : 8-12)

Wederom gaf de Heer aan Mormon het volgende betekenisvolle gebod omdat Hij de zwakheid en ongehoorzaamheid van de kinderen der mensen en zelfs van de leden van de Kerk in deze tijd kende:

„Want de Here zeide tot mij: Ze zullen niet tot de niet-Joden uitgaan, voordat deze zich van hun ongerechtigheden zullen bekeren, en rein voor de Here worden.

„En te dien dage, zegt de Here, dat zij geloof in Mij zullen oefenen, zoals de broeder van Jared deed, opdat zij in Mij mogen worden geheiligd, zal Ik hun de dingen bekend maken, die de broeder van Jared zag, ja, zelfs zal Ik hun al Mijn openbaringen ontvouwen, zegt Jezus Christus, de Zoon van God, de Vader van hemel en aarde en van alle dingen die er in zijn.

„En hij die tegen het woord des Heren zal strijden, zij vervloekt; en hij die deze dingen zal verloochenen, zij vervloekt; want aan hen zal Ik geen grotere dingen tonen, zegt Jezus Christus; want ik ben het, Die spreekt”.

Het is droevig te bedenken dat de Here, het einde vanaf het begin wetende, voorspelde dat zelfs na het verschijnen van het Boek van Mormon, velen van hen die door de doop een verbond met Hem hebben gesloten, zich zo weinig van het boek aantrekken dat zij geen acht slaan op wat het leert en door hun onverschilligheid en gebrek aan geloof

hun de grote zegeningen die de Here voor de getrouwen heeft bestemd, moeten worden onthouden.

De gelijkenis van Zenos, door Jacob in zijn vijfde hoofdstuk vermeld, is een van de grootste gelijkenissen die ooit werden gegeven. Deze gelijkenis alleen reeds drukt op het Boek van Mormon de stempel van waarachtigheid. Geen sterveling zou zulk een gelijkenis zonder de inspiratie van de Here hebben kunnen schrijven.

Het is jammer dat zo velen die het Boek van Mormon lezen, aan de waarheden die deze bevat met betrekking tot de geschiedenis, verstrooiing en uiteindelijke vergadering van Israël, voorbijgaan. Sommige leden van de Kerk wier aandacht op de grote betekenis van de vergelijking werd gevestigd, zeiden dat zij er niets van begrepen. Toch is de betekenis eenvoudig en duidelijk voor hen die ernstig naar waarheid zoeken. In 't kort gezegd vermeldt de gelijkenis de geschiedenis van Israël door de eeuwen heen, de verspreiding van de stammen over alle delen van de aarde; hun vermenging met of hun geënt worden in de wilde olijfbomen, of in andere woorden het vermengen van het bloed van Israel onder de niet-Joden door wie de grote zegeningen en beloften van de Here aan Abraham worden vervuld. Nadat Abraham zich waardig had betoond, zelfs in die mate dat hij gewillig was Izaäk te offeren, zegende de Heer hem met de grootste zegen, en zeide tot hem:

„Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de Heere: Daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt.

„Voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.

„En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij aan mijne stem gehoorzaam geweest zijt” (Gen. 22 : 16-18).

Deze opmerkelijke gelijkenis beeldt uit hoe de takken van de olijfboom (de Israelieten) naar alle delen van de aarde (de wijngaard des Heren) werden gebracht en in de wilde olijfbomen (de niet-Joodse naties) werden ingeënt. Aldus vervullen zij de belofte die door de Here was gedaan. Heden ten dage gaan Heiligen der Laatste Dagen als dienstknechten in de wijngaard naar alle delen van de wereld om deze vruchten te verzamelen en deze te bewaren voor de tijd dat de Meester komt. Deze gelijkenis is een van de meest lichtverspreidende en belangwekkende in het Boek van Mormon. Hoe zou iemand die kunnen lezen zonder tevens de inspiratie van deze profeet uit oude tijden te gevoelen?

WIE HEEFT – aldus vraagt Broeder H. van de Kerkhove Kerkhoflei 77, Pasbrug, Post Mechelen, België – het boek: „Het Evangelie door de Eeuwen heen” over of wie kan het mij verkopen?

ZONDAG, DE WARE SABBAT VAN GOD,

waarin bewezen wordt, dat de zaterdag noch de Sabbat van het oude testament is geweest, noch de Sabbat van de ouden, die leefden voor het Christelijk tijdperk.

door SAMUEL WALTER GAMBLE uit Ottawa, Kansas

Lid van de Zuid Kansas Conferentie van de Methodistische Episcopale Kerk. (Vervolg)

Het woord Sabbat werd gebruikt door de Accadiënen, Hindoes en anderen, al 700 jaar voordat Mozes het in zijn geschriften gebruikte. Wanneer Mozes het woord „zevende dag” gebruikt, wil dat niet zeggen, dat hij daarmee de Sabbat bedoelt. Leprozen b.v. mochten op de zevende dag gereinigd worden, d.w.z. de zevende dag gerekend vanaf het begin hunner ziekte; ook mochten hun huizen op de zevende dag worden schoongemaakt.

De Joodse wekelijkse Sabbatten waren „feesten” b.v. het feest van de overtocht, het Pinksterfeest of het feest der trompetten enz., waarop men dus bepaalde gebeurtenissen herdacht.

Zoals reeds gezegd, vertelt de Bijbel, dat de vlucht uit Egypte plaats vond op Abib 15 en de geschiedschrijver Dion Cassius vertelt, dat die op Zaterdag plaats vond. Sabbat en Zaterdag zijn in de Bijbel geen equivalenten.

Abib 15 was de „hoofdsabbat”. Op die datum herdacht men elk jaar dus de doortocht (door de rode zee), de bevrijding. Daags na die Sabbat begon de oogst, waarvan men de „eerstelingsgarve” naar de priester moest brengen om bewogen te worden voor de Here „opdat gij welgevallig zijt” (Lev. 23 : 9-11). Vanaf deze datum moesten zij gaan tellen” zeven Sabbatten in het geheel, zelfs tot aan de morgen na de zevende Sabbat zult gij tellen (Lev. 23 : 15-16). De kalender geeft aan, dat dit de morgen is van Zondag Sivan 5, het Pinksterfeest, ook wel genoemd het „feest der weken” omdat er zeven weken lagen tussen de eerste offerdag van de eerste vruchten, welke de tweede dag was van het feest van de ongezuurde broden en het Pinksterfeest. Het staat historisch vast, dat het Pinksterfeest elk jaar een dag opschoof, en wij weten nu, dat dit komt, doordat de Pinkstersabbat twee dagen duurde. Het „feest der bazuinen” viel op de eerste dag van de zevende maand. (Lev. 23 : 24) Het „loofhuttenfeest” op Tisri 15 en 22. (Lev. 23 : 33e.v.) In Exodus 40 : 17-23 lezen we, dat Mozes op de eerste dag van het tweede jaar de toonbroden op de tafels plaatste, maar de Heer had Mozes ook geboden, dit „iedere Sabbat” te doen. (Lev. 24 : 8)

Na het eerste Pinksterfeest na de uittocht vielen de Sabbatten dus op Zondag. Abib 1, 8, 15 waren een jaar na de uittocht Zondag en Abib

15 was de hoofdsabbat. God gebod de Israëlieten de Sabbat te vieren om ze te herinneren, niet aan Gods rusten op de zevende dag, maar aan de uitredding uit Egypte. (Deut. 5 : 15) God gebod niet de Zaterdag te vieren, maar Abib 15. (Ex. 13 : 3-4) En vanaf die dag (Abib 16) zult gij gaan tellen tot de morgen na de zevende Sabbat en die dag zal weer een heilige bijeenkomst of Sabbat zijn. (In 't tweede jaar dus Maandag Sivan 5 en nu begint de week op Dinsdag en valt de zevende dag op Maandag) (Lev. 23 : 15-16) Deze verandering van Sabbat na het Pinksterfeest is zo gebleven tot aan de kruisiging. De Sabbatdag is dus even vaak veranderd als er jaren lagen tussen de exodus en de kruisiging en dat is, volgens de Septuagint 1680 jaren.

Volgens de bijbelse encyclopedie van Fausett is Pinksteren het feest, waarop men herdacht, dat God *voor het eerst* de Tien Geboden op de berg Sinai sprak. Zo'n betekenisvolle kwestie behoort door de Bijbel onderstreept te worden. We lezen nu Exodus 19.

In de derde maand. . . . ten zelfden dage kwamen zij in de woestijn Sinai. (vs 1). De derde maand. . . . dezelfde dag, d.i. de derde maand. . . de derde dag. . . . klom Mozes op tot God (vs 3). En de Here zei tot Mozes: Ga tot het volk en heilig hen heden en morgen. . . . en (dat zij) bereid zijn tegen de derde dag, want op de derde dag zal de Here voor de ogen van al het volk afkomen op de berg Sinai. (vs 10-11). Dus vandaag (Vrijdag Sivan 3) en morgen (Zaterdag Sivan 4) . . . en de derde dag (Zondag Sivan 5) zal Ik afkomen. Vers 16 vertelt ons dan, dat God op deze derde dag afkwam naar de berg Sinai. En wat deed God daar? Hij „sprak al deze woorden”: Exodus 20 : 1-17, of wel de Tien Geboden.

In Egypte hadden de Israëlieten de Egyptische Vrijdag (dag van vergadering) gehouden. Op hun vlucht uit Egypte maakten ze op Gods gebod, de Zaterdag de laatste dag van de week ofwel hun Sabbat. Nu is het zeven weken later en op Zondagmorgen zegt God: „Zes dagen zult gij arbeiden, . . . maar de zevende dag is de Sabbat des Heren uws Gods (Vs 8-10) Op die Zondag werkten ze niet. Maar toen God die tien Geboden gesproken had, zeiden ze tegen Mozes: „Spreek gij met ons . . . en laat niet God tot ons spreken, opdat wij niet sterven. . . .”

Van de vallei, waar de mensen stonden tot aan de top van de Sinai, waar God was, was 't ongeveer 2½ mijl hoog en de bergtop was ongeveer 1¼ mijl hoog. Veronderstel, dat Mozes ongeveer 10 uur 's morgens het volk verliet, dan zal hij zowat twee uur, dus tot twaalf uur nodig gehad hebben om de top te bereiken. Laten we aanemen, dat hij vier uur nodig had om de dingen te leren, die God hem onderwees (Ex 20 : 2-33 : 33), en 1½ uur om de weg terug te gaan, dan is het half zes, dus kort voor zonsondergang. Dan leert Mozes hun al, wat God gezegd heeft o.a.: Zes dagen zult gij arbeiden. . . . Wanneer ze dus van nu aan, te beginnen bij de volgende ochtend (Maandag Sivan 6) zes dagen wer-

ken en de zevende dag rusten, is dat een Zondag, en wel: „de Sabbat des Heren, uws Gods”. (vs 11)

Waarom was nu juist deze Sabbat de „Sabbat des Heren uws Gods”? . . . „Want in zes dagen heeft de Here de hemelen en de aarde gemaakt en Hij rustte ten zevenden dage en heiligde dezelve.” (vs 11) Hier neemt het houden van de Zondag ter herdenking van de Schepping ons mee terug naar de reden, die God aan Adam gaf voor 't houden van een Sabbat. Hier stelt God de Zondagssabbat gelijk met de Scheppings-sabbat.

Geen enkele natie hield de zondag als Sabbat of had dat 500 tot 700 jaren voor de exodus gedaan. Hoe konden de mensen weten, dat de Zondagssabbat, die hier aangegeven werd, inderdaad de originele Sabbat des Heren was? Het kon niet historisch of chronologisch worden teruggevonden. Het kon niet anders geweten worden dan door openbaring. Daarom keren we terug naar de Bijbel voor het bewijs, dat God „bekend maakte” of aan de Israëlieten „deed weten”, welke oorspronkelijk Zijn heilige Sabbat was.

„En Gij zijt nedergedaald op de berg Sinaï en hebt met hen gesproken uit de hemel; en Gij hebt hun gegeven rechtmatige rechten en getrouwe wetten, goede inzettingen en geboden. En Gij hebt *hun Uw heilige Sabbat bekend gemaakt.*” (Nehemia 9 : 13-14) De Hebreeuwse uitdrukking, die vertaald is met „bekend gemaakt” wijst er op, dat God de mensen iets wilde laten weten, *dat zij tot beden niet wisten.* Vele schrijvers meenden zelfs, dat er vóór de exodus geen Sabbat gehouden werd. Maar in Genesis 2 : 2 en 3 lezen we al, dat God de zevende dag heiligde tot een rustdag. En toen de Israëlieten Egypte verlieten bestonden er vijf verschillende manieren van Sabbat tellen, n.l. drie systemen, waarbij de Sabbatten iedere maand op vaste data vielen, één, die gebaseerd was op de stand van de maan en één systeem, waarbij de Sabbat gehouden werd op een vaste dag in de week. (Egypte, Vrijdag) In navolging hiervan vierden de Israëlieten hun Sabbat op een vaste dag-Zaterdag-tot de openbaring op de berg Sinaï.

Onmiddellijk, nadat Mozes „al de woorden Gods” aan het volk verteld had, schreef hij al deze woorden op en stond de volgende morgen vroeg op. (Ex 24 : 4) Dit is dus Maandag Sivan 6. Toen had Mozes de stenen tafelen nog niet ontvangen, want de Here gebood hem, op de berg te komen, ten einde die te ontvangen (Ex. 24 : 12) . . . En Mozes krom op en was op de berg 40 dagen en 40 nachten. (Ex. 24 : 18) En na deze tijd gaf God aan Mozes de stenen tafelen. (Ex. 31 : 18). En na deze 40 dagen en nachten, dus op de 41ste dag na Maandag Sivan 6 en 42 dagen nadat Mozes de Tien Geboden van Eden had ontvangen en opgeschreven, kreeg Mozes de twee stenen tafelen, geschreven met de vinger van God. (Ex. 31 : 18)

De 17de dag van de vierde maand (Tammuz) is de eerste dag van de grote vasten der Joden, ingesteld om ze te herinneren aan de zonde der

Israëlieten (gouden kalf) en van Mozes (boos worden en breken der stenen tafelen). (Encyclopedie van Mc Clintock Vol III). Op deze 17-de dag van de vierde maande (Zondag Tammuz 17) daalde Mozes van de berg af (Ex. 23 : 19) en op die dag werden 3000 mensen voor straf gedood (Ex. 32 : 28), omdat zij de Sabbat ontheiligden. (Ezechiël 20:13). De volgende dag bad Mozes weer tot God voor zichzelf en voor het volk. In antwoord daarop ontving Mozes het bevel, twee stenen tafelen uit te hakken en de volgende morgen (Dinsdag Tammuz 19) op de berg te komen. (Ex. 34 : 2) Opnieuw was hij daar 40 dagen en 40 nachten en kwam terug op Ab 29 (Zondag) en gaf aan het volk „al de woorden, die God gesproken had.”

Wat was er nu op die stenen tafelen geschreven? „De woorden van het verbond, de Tien Geboden” (Ex. 34 : 28). Wanneer we dus spreken van de Woorden van het Verbond, of van de tien geboden ofwel de Decaloog, dan bedoelen wij de geschriften op de stenen tafelen. Daar deze woorden, deze 10 geboden een „verbond” zijn, kunnen zij niet dezelfde betekenis hebben als de woorden, die Mozes 83 dagen eerder opschreef. Mozes leerde de inhoud van de tafelen 40 jaar lang mondeling en kort voor zijn dood las hij ze het verzamelde volk nog eens voor en schreef ze neer in Deut. 5.

De Tien Geboden waren de woorden van het Verbond. Niet van het verbond, dat God met Adam maakte in de hof van Eden en met volgende aartsvaders, maar „met ons, zoals wij hier allen in leven zijn”. (Deut. 5 : 3). Wanneer en met wie werd dit verbond gemaakt? Met de vaders van het huis Israëls en het huis van Juda” ten dage, dat Ik hen bij de hand nam om hen uit Egypteland te leiden. (Hebr. 8 : 8-9). Wat is het grote onderscheid tussen de tien geboden (of het Verbond) dat God met Adam maakte en dit verbond ten tijde van Mozes? Het vierde gebod. Het werd Adam gegeven als een vaste zevende dag-de Zondag. Maar de kinderen Israëls moesten die dag op een elk jaar verspringende dag vieren. Het Sabbatgebod aan Adam was een gebod aan de hele wereld. Het Sabbatgebod op de stenen tafelen alleen voor de kinderen Israëls. (Ex. 31 : 16) De Sabbat, die aan Adam gegeven was, was om Gods scheppingswerk te herdenken. De Sabbat op de stenen tafelen was om de bevrijding uit Egypte te herdenken. De Sabbat op de stenen tafelen moest zijn een „teken tussen Mij en tussen u” (Ex. 31 : 13-17) Het moet verschillen van andere Sabatten, zowel in het heden als het verleden of de toekomst, daarom kon het geen vaste dag in de week zijn, want de scheppingsabbat was een vaste dag in de week (evenals in Egypte); het kon niet op een bepaalde datum in elke maand zijn, want dat hadden de Assyriërs, Babyloniers, Hindoes, Chinezen en anderen ook. Ook konden zij de Sabbat niet aftellen naar de stand van de maan, want dat deden de mensen in Indië al. Deze Sabbat, dit „teken” moest zijn „in hun jaargetijden van jaar tot jaar” of wel op een vaste kalenderdag of een vaste plaats *in het jaar*. (Wordt vervolgd)

De levensfilosofie van het Mormonisme

Wanneer wij een encyclopaedie ter hand nemen en de letter M opzoeken en dan het woord Mormonisme, dan zullen wij doorgaans lezen, dat dit een religieuze sekte is. Vele schrijvers hebben geweigerd om onze organisatie de naam Kerk te geven. Welke redenen hen hierbij hebben geleid kunnen wij onbesproken laten, maar het is niettemin een merkwaardig verschijnsel. Want eigenlijk is het Mormonisme niet alleen maar een Kerk, het is meer. Het is een levensfilosofie, een levensstijl.

Kerk heeft vaak in onze moderne begrippen een beperkte betekenis gekregen. Een gebouw voor de Zondag, een bijeenkomst van mensen die geloven enz. Hebben wij dat dan ook niet? Jazeker, maar daarbij komt nog veel meer. Het is een levensvernieuwing geworden, die zich niet tot de Zondag beperkt, maar doordringt in ons hele wezen, een ware bekeringswijze dus.

Nu is er bijna geen mens te vinden of hij heeft een filosofie omtrent dit aardse bestaan opgebouwd. Bij velen bestaat die filosofie slechts hieruit, dat men zo veel mogelijk moet proberen te halen uit dit korte leven, want dat het daarna radicaal is afgelopen. Anderen menen juist, dat door een zeer streng en nauwgezet leven men als het ware een dagelijkse voorbereiding verricht op de raadselachtige dood met het daarachter liggende, nog raadselachtiger leven.

Sombere filosofen hebben verklaard, dat eigenlijk het leven een illusie is en dat de dood de - zij het dan ook harde - realiteit is. Want - zo redeneren zij - men kan van alles willen bereiken in dit leven, de hoogste maatschappelijke positie vervullen, maar eens komt de dag, dat men gelijk zal zijn aan de armste zwerver, die ons in de dood voorging. Het is een lawine van gedachten; de Bijbel spreekt van een „wind van leer” die over het mensdom wordt uitgestort. Het is begrijpelijk, dat velen het hoofd schudden en al dan niet teleurgesteld over deze stortvloed van gedachten tot de slotsom komen: „Ik kan geen wijs meer uit dit doolhof”. Want een doolhof is het. Als wij iedereen zouden moeten geloven, dan zouden wij per saldo helemaal niets geloven, want wat de een met grote stelligheid beweert, ontkent en bestrijdt de ander met even grote stelligheid.

Nu kunnen wij beginnen met enige orde te scheppen in de geestelijke verwarring. Evenals in de wiskunde kunnen wij vele dingen terugbrengen tot een bepaald AXIOMA, een grondstelling, waaromtrent algemene overeenstemming heerst.

Voor het terrein van de levensfilosofie komen wij dan aan 3 hoofdtrekken n.l.

Vraag 1 Waar komt het verschijnsel „mens” vandaan?

Vraag 2 Waarom vertoeft deze mens hier op de planeet aarde?

Vraag 3 Waar gaat de mens heen nadat hij is gestorven?

Voor een ongelovige levert deze laatste vraag geen problemen op. De

dood is volgens hem het absolute einde. Vraag 1 is evenmin moeilijk. De mens is een natuurproduct en zijn leven is hier begonnen en eindigt ook hier. Het onbevredigende in deze gedachtengang blijkt echter bij vraag 2. Want als wij met voorbestaan en hiernamaals zo vlot kunnen afrekenen, dan blijft de grote moeilijkheid over om de bedoeling van dit leven te verklaren en daarop blijft men het antwoord steeds schuldig. Dat het leven zo maar zou zijn ontstaan is een oplossing, die zelfs in hun kringen niet voldoet. De dood verklaren als het einde van alles is gemakkelijk, maar de moeilijkheid wordt dan juist, hoe verklaart men het leven? Deze klemmende vraag komt ook bij de jeugd op en hoe moet men een antwoord geven? Nu heeft men er wel wat op gevonden al is het dan geen elegante oplossing.

Men stelt alles in het werk om die vraag zo veel mogelijk weg te drukken. Er mag eenvoudig geen tijd ontstaan tot nadenken. En om deze toestand te bereiken heeft men zijn toevlucht genomen tot allerlei lawaaiërie muziek, tot de meest dwaze dansfantasieën, waarbij men tenslotte van uitputting neervalt. Men is dan in staat om te gaan slapen en morgen herhaalt zich hetzelfde spelletje. De totale verdwazing rondom een teenager idool werkt als een geestelijke opium om die vreselijke vraag van de zin van ons leven maar doorlopend te kunnen ontwijken. Nu zal ook het verschijnsel „nozem” duidelijk zijn. Vroeger zei men, dat de ontspoorde jeugd geen werk had en daardoor in misdrijven moest vervallen. Dat was een verklaring, die misschien in het tijdsbeeld van de grote depressie der dertiger jaren kon passen, maar nu dan? Er is werk te over. De industrieën schreeuwen om arbeidskrachten en toch zien wij dat zelfde verschijnsel van een ontspoorde jeugd, die allerlei misdrijven begaat en later voor de rechter geen verklaring kan vinden. De verklaring is er echter wel. De nozem komt in verzet tegenover het leven, eigenlijk tegenover zichzelf. Vandaar die enorme strijd lust, die houding van altijd gereed staan tot een aanval. Waarop? Op wie? In feite op het leven, waarvoor hij geen verklaring weet. Diefstallen worden gepleegd door zoontjes van gefortuneerde ouders. Armoede kan dus geen motief zijn. Bovendien blijkt, dat die ouders hun kinderen zelfs een schrikbarend hoog bedrag aan zakgeld geven. Onlangs verklaarden enkelen hunner voor de rechter, dat zij uit verveling hadden gehandeld. Het leven was niet spannend genoeg. Alles kwam zo vanzelf. Men behoefde er maar zeer weinig voor te doen.

We zien dus wel, dat die tweede vraag in belangrijkheid beslist voor de andere niet onderdoet.

Een andere categorie die wij hier gaan beschouwen behoort wel tot de gelovigen. Zij menen dat het leven hier op aarde is begonnen en dat in een ver verleden door de zonde van ons eerste ouderpaar er een zodanige versterking is opgetreden, dat daardoor eigenlijk het geluk van allen op wrede wijze is verstoord, ja meer nog dat allen zullen moeten boeten voor deze zonde. In zijn meest extreme vorm houden zij het oog

gericht op de dood en hopen dat het leven hierna voor hen enigszins gunstig zal uitvallen. In elke menselijke handeling ontdekken zij de zonde, die hun gehele leven lang als een loodzware last op hen blijft drukken. De dood schijnt een verlossing te zijn. Ook hier is een conflict. De ontwikkeling van het rechtsgevoel heeft met zich mede gebracht, dat slechts schuldigen kunnen worden gestraft en elke rechter zal er wel terdege voor waken, dat niemand veroordeeld wordt, wiens persoonlijke schuld niet boven alle twijfel verheven is. Wij Nederlanders mogen ons zelfs gelukkig prijzen in een land te leven met een zeer goede rechtspraak, waarbij het aantal rechterlijke dwalingen een te verwaarlozen factor kan worden genoemd. De schuldige wordt gestraft en niet zijn kinderen indien zij geen deel hebben aan het misdrijf. Deze opvatting is zo in onze denkwereld opgenomen, dat wij van onrecht zouden spreken indien het anders was. Maar de Hemelse rechter dan? Straft Hij ons voor hetgeen Adam en Eva misdreven? Deze vraag wordt een gewetensconflict en het resultaat is wel, dat velen die ondanks alles toch aan de erfzonde blijven vasthouden, geen gelukkig leven leiden.

En wij? Men zal nu vragen, met welke gedachtengang kan het Mormonisme zich verenigen? Met geen enkele. Het Mormonisme geeft namelijk een antwoord op alle drie de vragen en brengt ze voorts nog in logisch verband met elkaar. De mens betreedt deze aarde weliswaar als een hulpeloos wezentje, dat beslist niet voor zichzelf kan zorgen, maar... dat wezentje, dat men met alle zorg omringt heeft een voor geschiedenis. Er is reeds een leven hiervoor geweest en daar heeft de geest gewerkt en min of meer de plaats bepaald, die hij thans op de aarde zal innemen. Want er is een groot verschil tussen mensen- en plantenrijk evenals er een groot verschil bestaat tussen mensen en dierenrijk. Bij dieren en planten ontwikkelt zich het leven langs vrijwel dezelfde lijnen. Een plant brengt zijn vruchten nu precies eender voort als 50 jaar geleden. Een dier gedraagt zich eveneens op dezelfde wijze als een halve eeuw terug. En de mens? Het leven nu in 1963 of in 1913! We zouden kunnen spreken van een totaal andere wereld. Andere productiemethoden. Andere kleding, andere huizen en zo kan men door gaan. Er is bij de mens dus sprake van iets, dat aan het dieren en plantenrijk ontbreekt. De vooruitgang. En vergelijken we nu eens twee mensen. Zijn zij eender in hun gedrag? Zij mogen misschien uiterlijk sprekend op elkaar lijken, de omgang zal dra aantonen, dat het wellicht twee volkomen tegenstelde typen zijn. Nu zijn er weliswaar dieren, die ook in een zeker organisatorisch verband leven. We denken slechts aan bijen en mieren. Maar zijn hun gedragen, hun bouwsels, hun organisatievormen ook maar iets veranderd? In het geheel niet. Denkende, schepende kracht, die de mens ontleent aan het beeld Gods is daar volkomen vreemd.

Wij leren, dat de mens in een voorbestaan heeft geleefd en dat een sluier geworpen is over zijn toestand in het verleden. Diep in onze we-

zens leeft echter de opgedane ervaring, die wij misschien geheel onbewust hier verder gebruiken en uitbreiden. Dat verklaart de verschillen in karakter en aanleg, die wij tussen onze natuurgenoten duidelijk kunnen waarnemen. We zouden kunnen zeggen: het zijn de overgangsrésultatén, die wij in onze vorige staat hebben behaald. Vandaar onze verschillende reacties. Wij komen op deze aarde met een geestelijk patroon, dat door de samenwerking van geest en lichaam uitgroeit tot onze persoonlijkheid. Vandaar dan ook dat de Kerk steeds de nadruk legt op de noodzaak van goed onderwijs en daarin het voorbeeld geeft door elke zondagmorgen klassen te houden waar iedereen zijn kennis kan verkrijgen.

Dit is dus geen ontvluchten van de levensproblemen, zoals velen dat heden ten dage doen, maar een diep en intensief onderzoek. In 1 Cor. 2 : 10 lezen wij:

Doch God heeft het ons geopenbaard; want de Geest anderzocht alle dingen, ook de diepten Gods.

En daarmee is thans tevens de verklaring gegeven van de Mormoonse levenshouding ten opzichte van het tweede vraagstuk, dat aan het begin van dit artikel werd genoemd n.l. waartoe dient dit aardse leven. Het is de vervolklas van ons voorbestaan en de vormingsklas voor ons leven hierna. Op deze wijze beschouwd is het leven niet alleen zeer waardevol, maar ook buitengewoon interessant. Een lid van onze Kerk kan dan ook met grote belangstelling kennis nemen van alles wat er op geestelijk gebied om hem heen plaats grijpt. Hij overweegt dat en trekt daaruit weer de nodige lering. Hij stort zich steeds in alle mogelijke vraagstukken en tracht aan de hand van de grote kennis, die hem door het herstelde Evangelie is medegedeeld, een oplossing te vinden. Op zijn beurt draagt hij de verworven kennis weer aan anderen over, waardoor er om hem heen een sfeer ontstaat van groot vertrouwen omdat velen zich graag zullen gaan wenden tot de geestelijke krachtbron, die deze man blijkbaar heeft weten aan te boren.

In de tegenslagen weet hij zich getroost door de woorden van de Zaligmaker, die gezegd heeft:

En ziet, ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld (Matth. 28 : 20).

Het kan niet anders of deze levenshouding werkt vernieuwend. De gunstige invloed die de geest ondergaat draagt deze als het ware over op het lichaam. En ook het lichaam ondergaat vanuit de stoffelijke zijde van dit lichaam een grondige verandering doordat het woord van wijsheid wordt nageleefd en dus afstand wordt gedaan van Alcohol, Tabak, Koffie en Thee. En die verbeterde lichamelijke conditie heeft harerzijds weer invloed op de geest, want de mens vormt nu eenmaal een psychisch-physische eenheid en de verstoring van deze eenheid leidt onherroepelijk tot een tragedie.

En zo gaat hij met de blik voorwaarts gericht het leven door, wetende

dat ook dit maar een fase is, waarna hij verrijkt met de opgedane ervaringen klaar is voor de taken die hem in het hiernamaals zullen wachten. En zo kan hij aan het einde van zijn aardse loopbaan de woorden van Handelingen 2 : 28 beamen:

Gij hebt mij de wegen des levens bekendgemaakt;

Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht.

W. Panman.

Het gebed is op zijn controlelijst

Deze LDS ruimtevaarder gaat nog een stap verder dan zijn reglement voorschrijft.

Het is met zeer gemengde gevoelens dat ik de mogelijkheid om als een van de piloten van de luchtmacht der Verenigde Staten een rondvlucht met de Dyna-Soar om de aarde te maken tegemoet zie. Dit nieuwe vliegtuig wordt zodanig ontworpen en gebouwd dat het bij het terugkeren in de dampkring zijn koers kan wijzigen en zich naar elke bestemming kan wenden die de piloot verkiest. Het zal in zijn baan worden gebracht met nieuw ontworpen raketaanjagers van enorm vermogen en zal in ongeveer anderhalf uur om de aarde cirkelen. Toch zal de piloot in staat zijn met dezelfde snelheid als van een straalgevechtsvliegtuig een veilige landing te maken.

Zeer zeker zijn er vele problemen wat betreft ontwerp, constructie en tenslotte de proefvluchten geweest en er zullen er nog vele komen. Er zullen momenten van gevaar en spanning zijn, van momenten dat de piloot besluiten moet nemen die het uiterste van zijn verstandelijke en fysieke inspanning vergen. Voor de piloot die de proefvluchten maakt, betekent dit de grootste uitdaging in zijn loopbaan.

Als een van een groep van vier van de luchtmacht en twee piloten van een andere luchtvaartonderneming ben ik verrukt over het geluk dat mij te beurt is gevallen en tevens van ontzag vervuld ten aanzien van mijn verplichtingen tegenover God en mijn land. Terugblikkend zie ik nu dat wat ik als mijn natuurlijke recht beschouwde, in feite grote zegeningen waren. In alle nederigheid zie ik dat het thans mijn taak is deze opdracht waardig te zijn door mij lichamelijk, verstandelijk en geestelijk voor te bereiden.

God zegende mij met ouders die mij in mijn leven hebben geleid met mijn welzijn en geluk in de eerste plaats voor ogen. Waarschijnlijk hadden zij liever gezien dat ik mij aan de muziek had gewijd, maar voelende dat mijn liefde voor het luchtruim en de bekoring van het vliegen mij meer aantrokken, stonden zij mij met raad en daad bij, zodat ik mij kon opwerken tot de beslissing, die ikzelf alleen maar kon nemen. Met hun goedkeuring en zegen nam ik vlieglessen en ik geloof dat zij

net zo blij waren als ik toen mijn moeder de zilveren vleugels op mijn uniform spelde nadat ik mijn brevet had gehaald. Mijn leven als piloot en officier van de luchtmacht heeft mij diepe voldoening geschonken. Ik heb het voorrecht gehad de beginselen te verdedigen, die wij als een vrij volk heilig en ongeschonden houden.

Het erfdeel, door moedige piloten vóór mij nagelaten en mijn eenvoudig geloof in God hebben mij de weg gewezen die ik moet volgen.

Vóór het vertrek neemt iedere piloot de tijd om een laatste controle over zijn machine uit te oefenen om zeker te zijn dat de vlucht tenminste veilig kan beginnen. Een controlelijst is aanwezig waarop alles staat wat vóór het opstijgen moet worden nagegaan. Er staan ook enige handelingen vermeld die verricht moeten worden wanneer gedurende de vlucht een noodtoestand mocht intreden.

De piloot van de huidige straalvliegtuigen en raketvliegtuigen moet zijn toestel zo grondig kennen, en zo goed op de hoogte van de te nemen maatregelen zijn, dat hij een levend deel van de machine wordt. Zijn reacties op noodtoestanden moeten instinctmatig zijn en zo feilloos als de menselijke gedachte en reflexen veroorloven. Het is dus duidelijk dat het gebruik van de controlelijst een hulpmiddel is om de piloot te helpen zich op zijn vlucht verstandelijk voor te bereiden. Aan samenstelling van elke controlelijst liggen veel nadenken en man-uren ten grondslag, opdat de zekerheid bestaat dat zij ieder punt bevatten, dat de piloot nodig kan hebben. Toch ontbreekt er iets op de gedrukte lijst dat voor mij even noodzakelijk is geworden als het neerlaten van het landingsgestel voor een vlotte landing. Het is een kort, eenvoudig gebed. Een gebed waarin ik mijn Vader in de hemel vraag mij te zegenen, opdat mijn juiste oordeel en mijn uiterste bekwaamheid mijn handelingen zullen beheersen, speciaal in ogenblikken van spanning.

Er zijn verscheidene gevallen gedurende onlangs gehouden proefvluchten geweest, waarin ik weet dat het antwoord op dit gebed plotseling kwam. Het is een extra bron van kracht waarop ik regelmatig en met grote sterkte vertrouw.

In bepaalde typen van bemande ruimtevaartuigen kunnen de fysieke spanningen, waaraan de piloot bij de terugkeer in de dampkring wordt onderworpen, enorm worden. Het zijn dezelfde krachten die wij voelen bij het versnellen of vertragen van een automobiel, maar dan vele malen verveelvoudigd. Deze krachten worden in zwaartekrachtseenheden uitgedrukt. In normale gevallen is deze kracht voor ons allen 1 G (Ons eigen gewicht) Maar indien iemand zichzelf kon wegen bij een vrij steile duikvlucht in een vliegmaschine, zou de weegschaal 150 kg of meer aanwijzen terwijl zijn normale gewicht ongeveer 75 kg bedraagt. De kracht is 2G geworden.

„Test” piloten die zich voor een ruimtevlucht trainen, kunnen hun vermogen om te werken en te reageren onder spanningen van 10 of 12 G

in een centrifuge beproeven. Door de positie van het lichaam van de piloot in de centrifuge te veranderen, kunnen de krachten in elke gewenste richting worden gericht. Bij een van die proeven werd een versnelling van twaalf maal de zwaartekracht van borst tot rug door mijn lichaam gejaagd. Bij zulk een versnelling nam mijn vermogen tot ademhalen tot een bijna onwaarneembare laagte af en ik had een gevoel alsof een olifant op mijn borst zat.

Nu wordt het weerstandsvermogen tegen deze krachten door alcoholgebruik drastisch verminderd en niemand zal de uitwerking van tabak op de ademhalingsorganen betwisten. De onmiddellijke nawerking zal wel verdwijnen en na een dag of twee na het gebruik niet meer waarneembaar zijn, maar de toenemende schade door het gebruik van deze bedwelmende stoffen veroorzaakt, zal zeer zeker het vermogen om in deze omstandigheden te werken, verlagen. Een testpiloot moet er op rekenen dat hij het maximum aan fysiek en verstandelijk kunnen zal moeten aanwenden.

Het omlaag halen van deze vitale veiligheidsgrens betekent het vragen om een ramp. Welk beter geleide is er voor een testpiloot dan Afdeling 89 van Leer & Verbonden? De Heiligen der Laatste dagen bezitten die sinds 1833 en mij schijnt het bijna toe alsof die speciaal voor mijn beroep werd geopenbaard.

Ik denk er niet aan ons Woord van Wijsheid te breken.

Vluchten rond de aarde kunnen in onze levenstijd tot zulk een staat van volmaaktheid worden gebracht dat een veelvoudige omcirkeling van de aarde als niet meer dan een gewone routinevlucht wordt beschouwd. Doch zoals de stand van zaken nu is, betekent elke vlucht een hoofdstuk in de geschiedenis van de luchtvaart. De raketten, de capsules en tenslotte de „Dyna-Soar” moeten zo volmaakt zijn als men ze maar kan maken. Hier volgt dus uit dat de piloot die tenslotte de verantwoordelijkheid voor het succes of de mislukking draagt, zich tot aan de volmaking toe behoort te trainen. Voor mij als Heilige der Laatste Dagen betekent dit veel meer dan een kort gebed in de cockpit en het getrouw naleven van het Woord van Wijsheid, hoe belangrijk deze ook mogen zijn. Het betekent het leven van het Evangelie, het gehoorzamen van alle geboden van God en het streven naar volmaaktheid door het Evangelie van Jezus Christus. Het betekent dienstvaardigheid jegens anderen, absolute eerlijkheid en onkreukbaarheid, het ondersteunen van mijn gemeentepresidentschap en ringleiders, het betalen van mijn tiende, het voortdurend bestuderen en toepassen van onze kerkleer. En het betekent het leren van al deze dingen die mij zo dierbaar zijn, aan mijn kinderen: trouw aan God en vaderland.

Op dit ogenblik is het niet mogelijk te voorspellen wie de eerste zal zijn om met de Dyna Soar het luchtruim in te gaan. Het kan wel zo zijn dat een of meer van ons, die nu voor het project zijn aangewezen er helemaal niet mee zullen vliegen, maar ongeacht wie in de cockpit zal plaatsne-

men, weten mijn gezin en ik met zekerheid dat ons leven naar de uiteindelijke volmaking zal worden geleid door de boodschap die onze Kerk te brengen heeft. Voor ons is er geen andere weg.

Majoor Russell L. Rogers

Nog iets over de weerlegging van het betoog der critici

(zie Ster van maart 1963, blz. 71 e.v.)

Een dezer dagen ontving ik van een opmerkelijk lezer van de Ster enige opmerkingen en vragen over boven vermeld artikel, dat van de hand van Joseph Fielding Smith, de President van de Raad der Twaalven is en door mij voor de Ster werd vertaald. Hij (de lezer) had drie vragen:

1. De tekst uit Alma 7: 10, luidende: „En ziet, Hij zal geboren worden uit Maria *te Jeruzalem*, dat het land onzer vaderen is”

Onze lezer merkt op dat de woorden „te Jeruzalem” de stad Jeruzalem aanduiden en dat een stad dus nooit „het land onzer vaderen” kan zijn, dat geheel Palestina is.

Het ware inderdaad duidelijker geweest als in genoemde (Nederlandse) tekst *in* Jeruzalem in plaats van *te* Jeruzalem had gestaan. Om een eenvoudig voorbeeld te noemen: „Hij werd geboren *te* Groningen. Bij het woordje *te* denken we aan de stad en niet aan de provincie. Doch als wij zeggen: „Hij werd geboren *in* Groningen, dan is het nog een open vraag of de stad dan wel de provincie wordt bedoeld. Maar als de zin luidt: „Hij werd geboren in Groningen, het land ten oosten van Friesland, dan rest alleen nog de vraag: „In welke plaats?”

En nu wat de tekst in Alma betreft: Is die vraag hier ook nodig? Wij weten toch immers allemaal dat Jezus' geboorteplaats Bethlehem is en dat wij daar geen nadere toelichting voor nodig hebben! Bethlehem, een plaats in het land Jeruzalem, het land dat vaak door zijn inwoners naar zijn hoofdstad werd genoemd. Deze wetenschap maakt dat wij geen aanstoot behoeven te nemen aan kleine onduidelijkheden, klein omdat wij de betekenis en de bedoeling kennen. Trouwens: in de Engelse tekst staat *at* en niet *in*, ofschoon de Profeet Joseph Smith natuurlijk heel goed wist en wat de gehele Christenwereld sedert eeuwen weet, dat Jezus in Bethlehem werd geboren.

2. De tekst van Mosia 15 : 1-4: En nu zeide Abinadi tot hen: „Ik zou willen dat gij zoudt verstaan, dat God Zelf onder de mensenkinderen zal nederdalen en Zijn volk verlossen. En omdat Hij in het vlees woont, zal Hij de Zoon van God worden genoemd en omdat Hij het vlees aan de wil des Vaders heeft onderworpen, en de Vader en de Zoon is-De

Vader, omdat Hij door de kracht van God werd verwekt, en de Zoon wegens het vlees aldus wordt Hij de Vader en de Zoon-En Zij zijn één God, ja, de eeuwige Vader van hemel en aarde”.

„Uit bovenaangehaalde teksten blijkt dus ten duidelijkste”, aldus de brieveschrijver, „dat Jezus God-zelf is, de eeuwige Vader van hemel en aarde, zodat dus in feite nader commentaar absoluut overbodig is en behoeft het zeker geen verwondering te baren, wanneer wij Jezus Vader noemen. Doch-en dit is zeer belangrijk-wanneer wij van de andere kant deze opvatting plaatsen tegenover ons geloof van de Godheid, waarbij God en Christus als twee afzonderlijke, met vlees en beenderen beklede persoonlijkheden worden aangemerkt, dan ontstaat in ons brein een haast onoverkomelijk probleem. . . .”

Ik heb deze woorden van de brieveschrijver aangehaald, omdat ik de mogelijkheid niet uitgesloten acht, dat nog meer lezers met een soortgelijke moeilijkheid te kampen hebben.

Wanneer wij de uiteenzetting van President Joseph Fielding nog eens goed nalezen, wordt het ons duidelijk, gelijk de vragensteller ook zelf zegt, waarom Jezus ook Vader wordt genoemd. Maar er staat nergens - en ziehier de kern van zijn probleem - dat Jezus God de Vader is! Wel, dat Hij en God de Vader samen de eeuwige Vader van hemel en aarde zijn. Waarom? Omdat Jezus hemel en aarde schiep in het voorsterfelijk bestaan, onder leiding van Zijn Vader. (Zie Joh. 1 : 3; I Cor. 8 : 6; Ef. 3 : 9; Col. 1:16; Hebr. 1:2) God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus zijn dus beide „Vader van Hemel en aarde, Schepper van al wat is, zoals Jezus de geestelijke Vader, de Schepper van onze opstanding, van de mogelijkheid van ons eeuwig leven is. Het zal onze lezer zonder verder commentaar thans, naar ik vertrouw, wel duidelijk zijn dat deze twee feiten geheel niet in botsing komen met onze leer van de zelfstandigheid (het op zichzelf bestaan) van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus.

3. Deze vraag bestaat uit twee gedeelten.

a. Het 11de Artikel des Geloofs. Het betreft hier het woordje „wat”. De brieveschrijver vraagt: „Zou iemand de almachtige God gediend hebben, wanneer hij een zeker voorwerp, b.v. een stukje steen of hout zou aanbidden?”

Nu rijst bij mij de vraag: „Hoe leest, hoe verstaat de vragensteller het 11de geloofsartikel? Is zijn opvatting, dat de Profeet bedoelde dat een mens met zijn recht om te aanbidden hoe, waar of wat hij ook wil, tevens het recht op de zaligheid verdient, als hij zijn God maar aanbidt op de wijze die hij denkt dat de juiste is? Als het maar geen dood stuk steen of hout is? Ik weet het niet maar wat de vragensteller ook met zijn vraag bedoeld moge hebben, er is natuurlijk maar één antwoord op en dat is de verwijzing naar het eerste gebod en de woorden van Christus: „Er is geen andere weg tot den Vader dan door Mij; en die van Petrus: Er is geen andere naam onder de hemel gegeven dan die van Jezus

Christus waardoor wij zalig kunnen worden.

b. Titus 3 : 5 en 6: . . . „Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der gerechtigheid, die wij gedaan hebben, maar naar zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes, welke Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onzen Zaligmaker. (Zie ook 2 Tim. 1 : 9 en Efeze 2 : 8-9). De vragensteller zegt nu dat deze teksten van Paulus in flagrante strijd zijn met Jacobus 2 : 10: „Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is”? Als antwoord hierop moge ik kortheidshalve verwijzen naar het eerste hoofdstuk van „Kent ge uw Evangelie in de Ster van augustus 1961, waar Efeze 2 : 8 wordt behandeld, welke tekst van dezelfde strekking is als de boven aangehaalde uit Titus 3. Het komt in 't kort hierop neer: Er zijn dingen, die wij zelf niet tot stand kunnen brengen, zonder welke wij onmogelijk zalig kunnen worden hoe groot en hoe vele onze werken der gerechtigheid ook mogen zijn. Het zijn de genadegiften, vrij aan ieder mens gegeven zonder moeite onzerzijds: het leven, de opstanding o.a. Dat bedoelde Paulus. En *wij* moeten ons deel doen om zalig te worden en dat bedoelde Jacobus.

A. D. J.

Een tijd van beproeving

door Eldred G. Smith, Patriarch van de Kerk

Het evangelie van Jezus Christus is de weg naar zaligheid en verhoging ofwel de weg naar volmaking. Er zijn vele stappen naar volmaking af te leggen.

De verrichting van de verordeningen is zeer belangrijk, doch vandaag wil ik uw aandacht op een andere gedachte vestigen. Er zijn veel goede lessen te putten uit de geschiedenis van Job. Een er van wil ik heden bespreken. Zij brengt een beginsel naar voren dat naar ik geloof voor velen zeer belangrijk en nuttig zal zijn. „Daar was nu een dag als de kinderen Gods kwamen om zich voor den Heere te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam. Toen zeide de Heere tot den satan: Vanwaar komt gij? En de satan antwoordde den Heere en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen. En de Heere zeide tot den Satan: Hebt gij acht geslagen op mijnen knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij: een man oprecht en vroom, God vreezende en wijkende van het kwaad. Toen antwoordde de satan den Heere en zeide: Is het om niet dat Job God vreest? Hebt Gij niet eene omtuining gemaakt voor hem en voor zijn huis en voor al dat hij heeft rondom? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn vee is in menigte uitgebroken in het land. Maar toch, strek nu uwe hand uit en tast

aan alles wat hij heeft; zoo hij U niet in uw aangezicht zal zegenen!¹⁾ En de Heere zeide tot den satan: Zie, al wat hij heeft zij in uwe hand: strek alleen aan hemzelve uwe hand niet uit. En de satan ging uit van het aangezicht des Heeren. (Job 1 : 6-12)

Het gevolg was dat Job al zijn rijkdom en al zijn bezittingen verloor. Toch vervloekte Job God niet. Hij bleef trouw. Hij zeide: „. . . Naakt ben ik uit den moederschoot gekomen, en naakt zal ik daarheen wederkeeren. De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen: de naam des Heeren zij geloofd. (Ibid. 1 : 21)

„Wederom was er een dag als de kinderen Gods kwamen om zich voor den Heere te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam om zich voor den Heere te stellen. En de Heere zeide tot den satan: Hebt gij acht geslagen op mijnen knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij: een man oprecht en vroom, God vreezende en wijkende van het kwaad; en hij houdt nog vast aan zijne oprechtheid, hoewel gij Mij tegen hem opgehitst hebt om hem te verslinden zonder oorzaak”. (Ibid. 2 : 1, 3)

Wie heeft nooit eens het gevoel gehad dat de Here zich tegen hem heeft gekeerd zonder oorzaak? Wij hebben allen ogenblikken in ons leven dat het schijnt dat alles tegen ons is. Wij hadden moeilijkheden, beproevingen en ziekten.

„Toen antwoordde de satan den Heere en zeide: Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven; doch strek nu uwe hand uit en tast zijn gebeente en zijn vleesch aan; zoo hij U niet in uw aangezicht zal zegenen.¹⁾

En de Heere zeide tot den satan: Zie, hij zij in uwe hand; doch verschoon zijn leven”. (Ibid. 2 : 4-6)

Met andere woorden: satan kon nu heengaan en met Job alles doen wat hij verlangde, hem het leven benemen uitgezonderd. Alle lichamelijke kwellingen ten spijt, waar hij aan werd onderworpen, bleef Job getrouw en legde getuigenis af van de waarachtigheid van de opstanding, in deze onsterfelijke bewoordingen: „Want ik weet, mijn Verlosser leeft, en Hij zal als laatste over het stof opstaan; ²⁾ en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen. . . .” (Ibid. 19 : 25, 26)

Aan het einde nam God Job aan en herstelde hem veelvoudig in al zijn bezittingen.

Wat nu het beginsel betreft, waar ik in deze geschiedenis de aandacht op wil vestigen: wij merken op dat satan alleen macht had te doen wat God hem toestond te doen. Satan verloor de strijd in de hemel. Hij werd

1) In de Engelse Bijbel (King James-vertaling) staat: curse (vervloeken) thee. Welke vertaling is de juiste?

2) De Engelse Bijbel zegt: „. . . and that he shall stand at the latter day upon the earth” (en dat hij ten laatste dage op de aarde zal staan) Het is ons duidelijk dat deze vertaling correct, en de Statenvertaling fout is.

uitgeworpen om te doen wat de Here wenste dat hij zou doen: de mens beproeven en kwellen. Satan dus heeft op deze aarde slechts macht voor zo verre de Here hem toestaat en voor zo verre wij toegeven aan zijn verleidingen.

Gelooft u dat een rechtvaardig God Satan zou toestaan ons te beproeven boven ons vermogen om weerstand te bieden? Indien wij waar en getrouw blijven tot het einde en de Here en zijn leiding zoeken in alle beproevingen en moeilijkheden, ook al denken wij dat zij onrechtvaardig zijn, zal Hij ons altijd de kracht schenken om weerstand te bieden. Wij gaan bijna allen door moeilijkheden in dit leven: ziekte, tegenslag, kwellingen, financiële verliezen, ja velen worden zelfs geboren met moeilijkheden en handicaps - niet wegens enige oorzaak van hun kant zoals wij het zien, maar omdat het iets is waar wij volgens de wil van de Heer doorheen moeten gaan om te zien of wij tot het einde toe getrouw blijven, ondanks deze omstandigheden, die voor zo ver wij kunnen nagaan zonder oorzaak zijn.

Waarom zeide de Here dan tot Satan: "strek alleen aan hemzelve uwe hand niet uit"? De Here wist hoe sterk Job was, geleidelijk ontving Job meer kracht. Had de Heer in 't begin gezegd: „Goed, Lucifer, ge moogt volledige macht over Job hebben; ge moogt alles met hem doen wat ge wilt, maar zijn leven moogt ge niet nemen”, ik betwijfel of Job de kracht gehad zou hebben om weerstand te bieden aan alles wat hem overkwam en toch trouw zou zijn gebleven. Maar in de wijsheid des Heren werd het hem bij gedeelten opgelegd. Daardoor werd hij sterker, in de eerste stap voldoende om de volgende te nemen. En na zijn getrouwheid tot het einde toe te hebben bewezen, werd hij door de Heer veelvoudig gezegend en was hij aldus in dat opzicht volmaakt geworden. Niemand is van de beproevingen en verleidingen van Satan vrijgesteld. Zelfs de Heiland zelf niet, nadat Hij veertig dagen had gevast, lichamelijk meer verzwakt dan een normaal sterveling kan verdragen. Toen kwam Satan om Hem te beproeven, Hem, wyl Hem hongerde, in zijn zwakste zijde aantastende, zeggende „... Indien gij Gods Zoon zijt, zeg dat deze steenen brooden worden”. (Matth. 4 : 3) De verleiding om van honger en pijn verlost te worden. Daarna kwam de beproeving ten aanzien van macht en rijkdom. De Here, wetende wie Hij was en kracht hebbende zeide: „Ga weg, Satan”. (Ibid. 4 : 10)

Indien onze Heer en Heiland de beproevingen en verleidingen van Satan niet bespaard werden, zo ook ons niet. Ook wij moeten onze getrouwheid bewijzen in alles waartoe de Here Satan wil loslaten, om ons te beproeven, opdat ook wij hierdoor volmaakt mogen worden. Herinnert u echter dat de Here ons altijd kracht zal geven om elke verleiding te weerstaan, waaraan wij worden blootgesteld, als wij de leiding van de Here en zijn inspiratie maar willen aannemen en Hem om hulp vragen. Al mogen wij zo nu en dan voor de verleiding bezwijken,

zal de Heer toch de deur niet voor ons sluiten. De deur der bekering blijft open. De Here is barmhartig. Om volmaakt te worden moeten wij, behalve het verrichten van de verordeningen van het evangelie, ook zo veel kracht hebben dat de Here tot Satan met betrekking tot ons kan zeggen: „Nu goed, Satan, ge moogt alle macht uitoefenen, maar zijn leven moogt ge niet nemen.” Als wij volmaakt moeten worden, behoren wij in staat te zijn die beproeving te ondergaan zoals Job het deed. Daarom zeg ik het tot allen: wees geduldig, weest getrouw, roep de Here aan en vraag Hem om hulp en Hij zal zijn zegeningen niet van ons weehouden. Aan het einde zullen dan allen als Job zijn en zeggen: „Ik weet dat God leeft”, zoals ik verklaar dat God leeft en gebeden verhoort, dat Hij regeert over zijn volk hier op aarde. Hij is waarlijk onze Vader en Regeerder, een Goed en Liefhebbend Vader. Hij heeft ons in deze laatste dagen het evangelie van Jezus Christus weergegeven, waardoor wij, indien wij Hem aannemen, het evangelie aannemen, en alle verordeningen daartoe behorend, tot Hem mogen wederkeren en in zijn koninkrijk verhoogd worden.

Verslag van de Ring Z.H.V kwartaal conferentie

op 20 april 1963 in het Kerkgebouw aan de Leersumstraat 11 te Den Haag

De dag was stralend en wij begonnen allen vol goede moed en met blijdschap in ons hart aan deze Conferentie-dag. Zeer dankbaar waren wij, dat wij weer bezoek hadden uit Amerika. Zuster Hulda Parker was deze dag onze gast. Zij is de Secretaresse van het Algemeen Hoofdbestuur van de Zusters Hulp Vereniging in Salt Lake City.

Op deze dag liepen de vergaderingen van de Z.H.V. en het Jeugdwerk parallel. Hieronder volgt het programma van de Z.H.V.vergaderingen. Van 9.30 uur tot 11.00 uur was er een Presidentschapsvergadering, die ook bijgewoond werd door President Jongkees en Br. Frölich als Hogeraadslid en het Z.H.V.Presidentschap uit de Nederlandse Zending. Van 11.00 uur tot 12.30 uur was er een Bestuursvergadering voor het Ring Z.H.V.Bestuur in de Hollandse Ring. Ook hier waren de gasten uit de Zending aanwezig.

Om 12.30 uur werd de lunch gebruikt met het Bestuur van het Jeugdwerk en de gasten die op bovengenoemde vergaderingen aanwezig waren. De zusters van de Haagse wijk hadden voor de bloemen en de lunch gezorgd en het was een ware verrassing, toen wij allen in de kapel kwamen, waar alles er zeer verzorgd en gezellig uitzag. De broodjes, soep en ijs-na smaakte ons des te beter, omdat er een fijne geest heerste van broeder- en zusterschap en saamhorigheid.

Van 13.45 uur tot 16.15 uur was de Algemene vergadering. Op deze vergadering waren tevens als gasten aanwezig Apostel Mark E. Petersen en zijn vrouw Zuster Eleanor Petersen. Het totaal aantal aanwezigen op deze laatste vergadering bedroeg 81.

Gedurende deze dag gaf Zuster Parker ons instructies over het Z.H.V.-werk in het algemeen en in het bijzonder; hoe wij zoveel mogelijk vrouwen tot de Z.H.V. kunnen brengen. Ook werden verschillende moeilijkheden onder de loupe genomen en deze werden zoveel mogelijk opgelost. Zuster Petersen gaf een kleine toespraak, waarin ze sprak over de belangrijkheid van muziek en zang in onze Kerk, en ze moedigde ons dan ook aan om eventuele talenten, die in ons sluimeren, uit te buiten, zodat we allen kunnen medewerken aan de vooruitgang van dit belangrijke werk in onze Kerk.

Tenslotte sprak Apostel Petersen een woord van dank en waardering aan alle werksters in de Zusters Hulp Vereniging, die goed werk hebben geleverd in dikwijls moeilijke omstandigheden en hij hoopte dan ook, dat de zusters datgene in hun huizen zouden brengen, wat ze in de Z.H.V. geleerd hebben.

Om 16.15 uur eindigde deze conferentie voor de Z.H.V.. Het was een vermoeiende dag geweest, maar de opbeurende geest, die we meekregen, voelden we allen en er was grote dankbaarheid in ons hart.

Wij waren allen één van wil om al onze krachten en liefde te wijden aan het werk van de Zusters Hulp Vereniging van Christus' Kerk, opdat Onze Hemelse Vader ook met liefde en blijdschap op deze afdeling van Zijn Kerk hier op aarde zal kunnen neerzien.

Zuster Geertruidia J. W. Jacobs - Rapmund,
Secretaresse-Penningmeesteresse van het Ring
Zusters-Hulp-Vereniging-Bestuur in de Hol-
landse Ring.

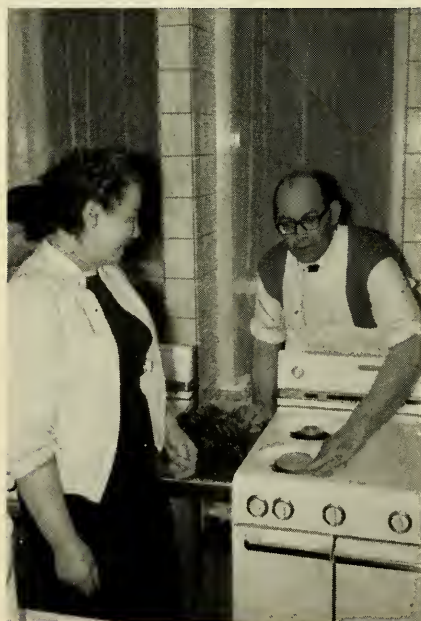
Naschrift.

Tegelijkertijd met deze Z.H.V. Conferentie werd een soortgelijke Conferentie gehouden voor alle Jeugdwerkleidsters die onder leiding stond van het Ring-Jeugdwerk Presidentschap. Op deze Conferentie was als gast en voornaamste spreekster aanwezig Zuster La Vern W. Parmley, Presidente van het Jeugdwerk van de Kerk. Vanwege het Ringpresidentschap werd deze vergadering bijgewoond door president Willem H. Verbeek.

**Foto's van het
O.O.V.-Diner
in de Ring op
zaterdag
27 april 1963**

Dat gaat er in!

Broeder Heyboer weet van wanten.

Schenk nog eens in „ober” (Peter Jacobs).

En nu maar wachten wat er verder komt.

Keukenprinsessen en hun adjudanten.

De Zwitserse Tempel

„Endowments” over het eerste kwartaal 1963, vergeleken met die over hetzelfde tijdvak van 1962

ZENDINGEN

	1963	1962
Oostenrijk	—	3
Beieren	414	30
Md. Duitsland	20	17
Denemarken	182	3
Finland	3	—
Frankrijk	6	2
O-Frankrijk	87	289
Nederland	—	—
N. Duitsland	15	7
Militairen	165	47
Z. Duitsland	103	27
Zweden	5	3
Zwitserland	460	562
W. Duitsland	48	9

RINGEN:

Berlijn	12	4
Hamburg	—	—
Holland	—	—
N. Zwitserland	250	252
Stuttgart	15	23
Andere	33	34

Totaal	1818	1312
--------------	------	------

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALMELO

- Torn, Frederik Geraard; 15 maart 1963
Torn, Jennifer Anita Dessire; 19 april 1963
Torn, Johannes Jacobus; 15 maart 1963
Torn, Raemonde Marquerita Threcae; 19 april 1963
Torn, Richard Johannes; 15 maart 1963
Torn-Smissaert; Marie Theresia Martha; 15 maart 1963

APELDOORN

- Bick, Afina Henriëtte; 19 maart 1963
Bick, Christina Jeanette; 19 april 1963
Visser, Lucas Reinier; 15 maart 1963

ARNHEM

- Peterse, Hendrik; 19 april 1963

ASSEN

- Asselman, Jantje; 12 april 1963

BRUSSEL

- Lison, Juliette; 19 april 1963
Meulemans-DeVroe, Elizabeth Theresia; 2 april 1963
Meulemans, Julec; 2 april 1963

DORDRECHT

- Pattiasina, Lucas Marcus; 29 maart 1963
Pattiasina-van Eeuwijk, Daatje; 29 maart 1963

EINDHOVEN

- Smit, Stefanus; 5 april

GRONINGEN

- Mikkers, Bote; 19 april 1963
Mikkers-Goor, Eglantine; 19 april 1963
Scholtens, Anne Jan; 12 april 1963
Scholtens, Frederiek; 12 april 1963
Scholtens, Hendrik Gerhard; 12 april 1963
Scholtens, Rudolph; 12 april 1963
Stoffers, Julia Celina; 12 april 1963

HAARLEM

- Keijner-Neijndorff, Wilhelmine Nicoline; 9 april 1963
Serne, Franciscus, Wilhelmus Maria; 9 april 1963

HARLINGEN

- Kracht, Hendrik; 19 april 1963
deVries, Leonard; 19 april 1963

HENGELO

Haverkamp, Adolf; 5 april 1963
Haverkamp-Spijker, Grietje; 5 april 1963

LEEWARDEN

Wolthers, Foppo Gezinus; 19 april 1963
Wolthers, Harmtienus; 19 april 1963

MECHELEN

Kovacic, Alfons Maria Edmond; 23 maart 1963
Kovacic-Pozzolo, Georgette; 23 maart 1963

UTRECHT

Keyl, Gerdina Johanna; 16 april 1963
Wieling, Andries Cornelis; 8 april 1963

ZEIST

van Wijnbergen - den Hollander, Martina; 24 maart 1963

ZWOLLE

van Drogen-Schutte, Jansje; 15 maart 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

vd Meulen, Jolanda Elizabeth; 23 april 1963

DEN HAAG

Driessen, Josephine Carolien; 12 april 1963
Marlisa-Meeuwissen, Margaretha Wilhelmina Cornelia; 12 april 18963

ROTTERDAM NOORD

Boer, Thomas; 25 april 1963
van Driel, Cornelia Willemijntje; 25 april 1963
Kieboom-Boer, Jacoba; 25 april 1963
Noltee, Hendrikus Johannes; 25 april 1963
Noltee, Landa Cornelia; 25 april 1963

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ALMELO

Torn, Frederik Gerard; 24 maart 1963 tot diaken
Torn, Johannes Jacobus; 24 maart 1963 tot diaken
Torn, Richard Johannes; 24 maart 1963 tot diaken

ANTWERPEN

Van Gogh, Martin Jean Marie; 24 maart 1963 tot priester

APELDOORN

Visser, Lucas Reninier; 14 april 1963 tot diaken

DELFT

van Hooff, Waltherus Christoforus; 13 jan. 1963 tot leeraar
van Brussel, Hendrik; 21 april 1963 tot ouderling

EDE

Lefevere, Ferdinandus; 7 april 1963 tot diaken

GENT

Bekaert, Cecar; 10 maart 1963 tot diaken
van den Bissche, Henri Achiel Raymond; 13 januari 1963 tot diaken

LEEWARDEN

Dijkstra, Gerrit; 24 maart 1963 tot priester
Wolthers, Gezenus; 24 maart 1963 tot diaken

MECHELEN

Kovacic, Alfons Maria Edmond; 24 maart 1963 tot diaken
Magriet, Robert Fraucoi Elisa; 17 maart 1963 tot diaken

UTRECHT

van Damme, Johannes; 14 april 1963 tot priester

INGEZEGEND

GENT

Debaene, Walter Willem; 7 oktober 1962
Kinna, Charles James; 7 oktober 1962
van Geertruy, Johan Hendrik; 7 oktober 1962

OVERLEDEN

ARNHEM

Dijkstra, Johannes; 3 april 1963

DELFT

Dekker, Johanna Petronella Frederika; 21 januari 1963

GEHUWD

AMERSFOORT

Schoonerwal, Juliana Frederika en Zelliën, Hendrik Leopold; 19 april 1963

OVERGEPLAATST

Van Langeveld, David; van Amsterdam W. naar Dordrecht
Riggs, Michael; van Apeldoorn naar Enschede
Porter, Brent; van Enschede naar Deventer
Worthington, Elvin; van Deventer naar Enschede
Miller, Robert; van Zendingsschool naar Apeldoorn
deBoer, Dennis; van Rotterdam Z. naar Den Haag N.
Koldewyn, Brent; van Den Haag N. naar Rotterdam Z.
Greenwood, Bill; van Zendingsschool naar Amsterdam W.
Shaw, Beverley; van Rotterdam N. naar Amsterdam W.
Packer, Judy; van Amsterdam W. naar Rotterdam N.
Brammer, Margaret; van Hoofdkantoor naar Amsterdam W.
van Schalkwijk, A; van Amsterdam W. naar Hoofdkantoor
Packer, Lyle; van Apeldoorn naar Hoofdkantoor
Visser, Richard; van Zwijndrecht naar Leiden
van Dam, Marvin; van Rotterdam Z. naar Apeldoorn
van Ry, Otto; van Den Haag naar Rotterdam Z.
Dugger, Jim; van Hengelo naar Den Haag
Christensen, Michael; van Enschede naar Hengelo
De Hart, Pete; van Haarlem naar Brussel
Versluis, Victor; van Amsterdam Z. naar Brussel
Springer, Melvin; van Zendingsschool naar Enschede

Thueson, Brent; van Nijmegen naar Haarlem
Zylstra, Albert; van Vlaardingen naar Oostende
Christensen, Culley; van Delft naar Vlaardingen
DeLeeuw, Milton; van Delft naar Zwijndrecht
Jensen, Marvin; van Bussum naar Hoofdkantoor
Stephens, Gary; van Oostende naar Amersfoort
Tatton, Michael; van IJmuiden naar Delft
Rollins, David; van Zendingsschool naar IJmuiden
Overduyn, Richard; van Zendingsschool naar Amsterdam Z.
Baadley, William; van Bussum naar Nijmegen
Herder, Siegfried; van Brussel naar Hoofdkantoor
Kikkert, Irene; van Brussel naar Amsterdam
Steffensen, Meralda; van Hoofdkantoor naar Utrecht
Goebel, Frances; van Amsterdam naar Hoofdkantoor
Olsen, Sarah; van Utrecht naar Hoofdkantoor
Miner, Lewis; van Den Haag N. naar Leiden
Caar, Lloyd; van Brussel naar Hoofdkantoor
Blackburn, Milton; van Den Haag Z. naar Rotterdam N.
Liljenquist, Blaine; van Den Haag Z. naar Den Haag N.
Leatherwood, William; van Brussel naar Rotterdam Z.
Stephens, Robert; van Brussel naar Assen
Jones, John; van Assen naar Ede
Anderson, Howard; van Ede naar Gent
Moyer, James; van Rotterdam Z. naar Brussel

VERTROKKEN

Neerings, John Reed; aangekomen 5 oktober 1960, vertrokken 5 april 1963 Werkzaam geweest: Den Helder, Groningen, Rotterdam Zuid, Bennekom, Gent, Delft, Amsterdam Zuid, Dordrecht

Richins, Jan Everett; Aangekomen 5 oktober 1960, vertrokken 5 april 1963 Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Breda, Utrecht Antwerpen, Vlaardingen, Eindhoven, Zeist, Groningen, Nijmegen, Amsterdam West, Enschede

van Schalkwijk, Albertha Margrieta; aangekomen 13 februari 1962, vertrokken 13 april 1963 werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Hoofdkantoor, Amsterdam West

Dykman, Victor Sevy; aangekomen 19 november 1960, vertrokken 15 april 1963 Werkzaam geweest: Eindhoven, Deventer, Rotterdam Noord, Gent, Assen, Amsterdam Zuid, Hoofdkantoor, Brussel

Poelman, Keith Albert; Aangekomen 18 oktober 1960, vertrokken 18 april 1963 Werkzaam geweest: Ede, Amsterdam, Velsen, IJmuiden Rotterdam Zuid, Hoofdkantoor

DeHaan, Eldon John; aangekomen 18 oktober 1960, vertrokken 18 april 1963 Werkzaam geweest: Vlaardingen, Hoofdkantoor, IJmuiden, Haarlem, Dordrecht, Leeuwarden, Brussel

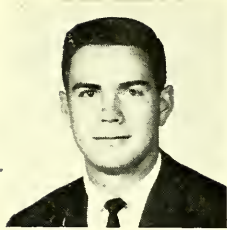
Giles, Roger Duwayne; aangekomen 18 oktober 1960, vertrokken 18 april 1963 Werkzaam geweest: Apeldoorn, Rotterdam Zuid, Gent, IJmuiden, Haarlem, Den Haag, Breda, Tilburg, Amsterdam, Hilversum, Leiden

Furner, Jan; aangekomen 25 oktober 1960, vertrokken 25 april 1963 Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Eindhoven, Zwolle, Almelo, Utrecht Amsterdam Oost, Amsterdam West

DeRyke, Robert; aangekomen 25 oktober 1960, vertrokken 25 april 1963 Werkzaam geweest: Den Haag, Groningen, Emmen, Nijmegen, Oostende, Zwolle, Amsterdam West, Zeist, Utrecht, Gent

A. M. van Schalkwijk

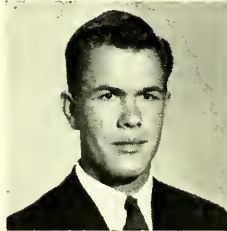
Keith A. Poelman

Jan Furner

Richard Linford

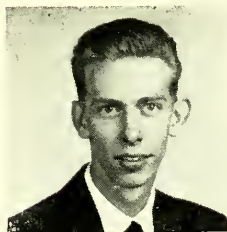
Robert DeRyke

Jan E. Richins

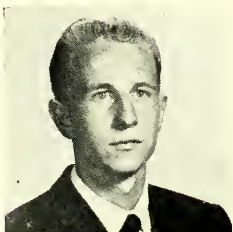
Eldon J. DeHaan

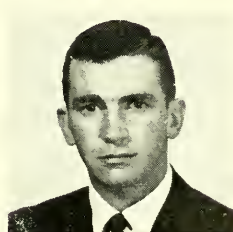
John R. Neerings

Victor S. Dykman

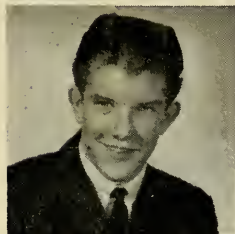
Roger D. Giles

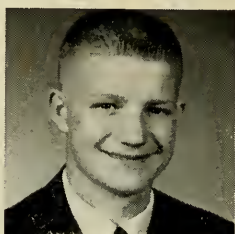
Larry Grimes

Grimes, Larry; aangekomen november 1960, vertrokken 25 april 1963 Werkzaam geweest; Rotterdam Noord, Wassenaar, Den Haag, Tilburg, Breda, Leeuwarden, Zeist, Antwerpen, Utrecht, Amsterdam, Leiden

Linford, Richard, aangekomen 20 september 1960 vertrokken 25 april 1963 Werkzaam geweest: Den Haag, Amsterdam West, Bennekom, Nijmegen, Leiden, Leeuwarden, Utrecht, Zeist, Hoofdkantoor

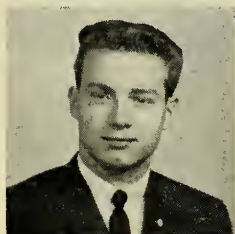
William S. Greenwood

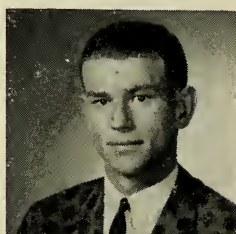
Charles W. Hathoway

Robert H. Miller

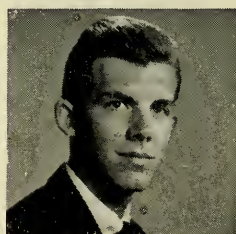
John R. Overduyn

Melvin R. Springer

Steven C. Vanderlinden

Frank D. Rollins

AANGEKOMEN

Greenwood, William S. J.; van Richfield, Utah
Hathoway, Charles Wendell; van Salt Lake City, Utah
Miller, Robert Hallis; van La Grande Oregon
Overduyn, John Richard; van Clearfield, Utah
Springer, Melvin Ross; van Salt Lake City, Utah
Vanderlinden, Steven Cornelius; van Salt Lake City, Utah
Rollins, Frank David; van Salt Lake City, Utah